

WYROK Z DNIA 13 WRZEŚNIA 2011 R.
SNO 34/11

Przewodniczący: sędzia SN Tomasz Artymiuk.

*Sędziowie SN: Zbigniew Korzeniowski, Kazimierz Zawada
(sprawozdawca).*

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego oraz protokolanta, po rozpoznaniu w dniu 13 września 2011 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniami obwinionej oraz jej obrońcy od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt ASD (...)

1. Zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że umorzeniem postępowania w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej objął także uchybienia terminom do sporządzenia uzasadnień w sprawach: II K 558/07, II W 465/07, II K 663/07, II K 729/07, II K 833/07, II K 742/07, II W 13/08, a w pozostałej części wyrok ten utrzymał w mocy.
2. Obciążył Skarb Państwa sądowymi kosztami postępowania odwoławczego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 23 lutego 2011 r. wydanym po ponownym rozpoznaniu sprawy uznał obwinioną – sędziogo Sądu Rejonowego w C., za winną zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm. – dalej: „u.s.p.”), polegającego na tym, że w okresie od grudnia 2007 roku do kwietnia 2010 roku dopuściła się oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa, w tym art. 423 § 1 i art. 98 § 2 k.p.k., uchybiając nagminnie terminom do sporządzenia uzasadnienia w 67 następujących sprawach Sądu Rejonowego, sygn. akt:

II K 704/07, II K 711/07, II K 722/07, II K 558/07, II W 465/07, II K 663/07, II K 729/07, II K 833/07, II K 742/07, II W 13/08, II W 75/08, II K 307/08p, II K 167/08, II K 567/07, II K 411/08p, II W 74/08, II K 418/07, II K 790/07, II K 3/08, II K 910/08, II K 880/08, II K 718/08, II K 468/08, II K 406/08, II K 730/08, II Ks 7/08, II K 707/07, II K 863/07, II K 390/07, II K 248/08, II W 462/07, II W 131/08, II K 837/07, II K 354/08, II K 456/08, II K 584/08, II K 496/08, II K 600/08, II K 387/06, II K 710/08, II K 714/08, II K 782/08, II K 757/07, II K 378/08, II K 346/08, II K

89/08, II K 928/08, II W 33/09, II K 410/08, II K 350/09, II K 225/09, II K 925/06, II K 295/09, II K 48/09, II K 767/08, II K 528/09, II K 521/09, II K 754/08, II K 552/09, II K 315/09, II W 267/09, II K 229/09, II K 4/10, II K 168/09, II Kp 17/10, II Kp 20/10, II Kp 112/09,

i w zakresie dotyczącym uchybienia terminom do sporządzenia uzasadnienia w sprawach II K 704/07, II K 711/07 i II K 722/07 umorzył postępowanie na podstawie art. 108 § 2 u.s.p. co do wymierzenia kary dyscyplinarnej, a za uchybienie terminom do sporządzenia uzasadnienia w pozostałych sprawach wymierzył obwinionej na podstawie art. 107 § 1 i art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu;

ponadto na podstawie art. 123 § 1 w związku z art. 129 § 3 u.s.p. obniżył obwinionej wynagrodzenie o 25 % na czas zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych.

Orzekając po raz pierwszy w sprawie Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 10 maja 2010 r. uznał obwinioną za winną zarzucanego jej przewinienia i wymierzył jej karę dyscyplinarną nagany.

Odwołania od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 maja 2010 r. wnieśli Minister Sprawiedliwości i Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego. Minister Sprawiedliwości zarzucił zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., rażącą niewspółmierność orzeczenia o karze w wyniku nieuwzględnienia we właściwy sposób wagi popełnionego przewinienia oraz stopnia zawinienia obwinionej, wyrażającego się uporczywym lekceważeniem podstawowych obowiązków, mimo zapadłych przeciwko niej trzech orzeczeń dyscyplinarnych i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie obwinionej, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p., kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 maja 2010 r. na niekorzyść obwinionej w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

– na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. – niepełną ocenę materiału dowodowego i obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dopuszczenie do sprzeczności pomiędzy treścią wyroku a jego uzasadnieniem oraz do sprzeczności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,

– na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. – błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, dotyczący okoliczności rzutujących na ocenę stopnia naganności zachowania obwinionej, a w konsekwencji na wymiar kary,

– na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. – rażącą niewspółmierność (łagodność) kary orzeczonej wobec obwinionej; w ocenie Zastępcy

Rzecznika Dyscyplinarnego, obwinionej powinna być wymierzona, na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p., kara dyscyplinarna złożenia z urzędu.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 5 października 2010 r., sygn. akt SNO 43/10, wydanym na skutek odwołań, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 maja 2010 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wydając wyrok tej treści Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał za trafny zarzut Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o istnieniu istotnych, z punktu widzenia opisu czynu przypisanego obwinionej, sprzeczności między sentencją zaskarżonego wyroku a jego uzasadnieniem oraz sprzeczności w ramach samego uzasadnienia. Z sentencji wynikało, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu w okresie od grudnia 2007 roku do kwietnia 2010 roku, uchybiając terminowi do sporządzenia uzasadnienia w 67 sprawach, natomiast uzasadnienie stwierdzało popełnienie tego czynu w okresie od grudnia do stycznia 2010 roku i uchybienie terminowi do sporządzenia uzasadnienia – w jednym miejscu – w 55 sprawach, a w innym miejscu – w 67 sprawach. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny podzielił także zarzut niepełnej oceny materiału dowodowego: pominięcia w ramach tej oceny zeznań świadka, Prezesa Sądu Rejonowego. Jednocześnie Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wskazał – nawiązując do odwołania Ministra Sprawiedliwości – że nie do przyjęcia jest usprawiedliwianie zaniedbań w wypełnianiu obowiązków sędziowskich utrudnieniami w ich wykonywaniu spowodowanymi zamieszkiwaniem poza siedzibą sądu, jeżeli zamieszkiwanie poza siedzibą sądu jest następstwem orzeczonej uprzednio kary przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Podstawę wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2011 r., wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy, stanowiły następujące ustalenia i wnioski:

Obwiniona ukończyła aplikację sądową w 1992 r. z wynikiem dostatecznym. Asesorem sądowym została dnia 5 maja 1993 r. Nominację sędziowską uzyskała w dniu 17 października 1996 r. Od listopada 1999 roku orzekała w Sądzie Rejonowym w A., dokąd została przeniesiona na swój wniosek z Sądu Rejonowego w B. W Sądzie Rejonowym w C. orzekała od dnia 8 października 2007 r. w związku z wykonaniem przez Ministra Sprawiedliwości wyroku Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 29 czerwca 2007 r., sygn. akt SNO 37/07, wymierzającego obwinionej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe w okręgu Sądu Apelacyjnego w (...).

Przed wszczęciem niniejszej sprawy obwiniona była już trzykrotnie karana dyscyplinarnie za takie same przewinienia jak przewinienie zarzucane jej obecnie. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 lutego 2003 r. wymierzono jej karę dyscyplinarną upomnienia, wyrokiem tego Sądu z dnia 15

stycznia z 2004 r. – karę dyscyplinarną nagany, a powoływany już wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 29 czerwca 2007 r., zmieniającym wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 grudnia 2006 r. – wspomnianą wyżej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe w okręgu Sądu Apelacyjnego w (...). Już w protokołach wizytacji obwinionej z 1995 i 1996 roku stwierdzono uchybienia w zakresie terminowości sporządzania uzasadnień. Przed pierwszą sprawą dyscyplinarną Prezes Sądu Rejonowego w A. zwracał obwinionej uwagę, w trybie właściwych przepisów, na rażące opóźnienia w sporządzaniu uzasadnień orzeczeń i polecił ich usunięcie.

Od początku pracy w Sądzie Rejonowym w C. obwiniona dopuszczała do przewlekłości postępowania, zwłaszcza przez nieterminowe sporządzanie uzasadnień. Prezes Sądu Rejonowego w C., stosując art. 37 § 4 u.s.p., zwracała jej aż sześciokrotnie uwagę na te uchybienia. Środki podejmowane przez Prezesa nie odnosiły jednak skutku. W 2009 roku Prezes przydzieliła obwinionej asystenta, który opracował projekty uzasadnień w około 20 sprawach rozpoznanych przez obwinioną.

Po objęciu obowiązków w Sądzie Rejonowym w C. obwiniona sędzia aż do dnia 20 września 2009 r. mieszkała w odległym o ponad 100 km A., skąd dojeżdżała pociągiem i busem. Często zatrzymywała się na noc u córki w D. Nie miała tam jednak warunków do pracy. Wówczas nie mogła też pracować po godzinach urzędowania w budynku Sądu Rejonowego, ponieważ budynek ten – wynajmowany od Gminy – był zamykany po godzinach pracy urzędu Gminy. Prezes Sądu Rejonowego kilkakrotnie umożliwiła obwinionej pracę w tym budynku w weekendy.

Po rozpoczęciu pracy w C. zmarł ojciec obwinionej. Odtąd obwiniona, aż do przeniesienia się jej córki do A., opiekowała się 75-letnią matką.

Obwiniona ma do spłacenia kredyt mieszkaniowy i leczy się z powodu przewlekłego bólu głowy oraz dolegliwości kręgosłupa.

W okresie objętym zarzutem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego obwiniona przekroczyła termin do sporządzenia uzasadnienia w 67 sprawach, w znacznej ich części przekroczenie było wielomiesięczne, a w niektórych ponad roczne. Nieterminowo sporządziła uzasadnienia w następujących 67 sprawach, sygn. akt:

II K 704/07 (przekroczenie o 34 dni); II K 711/07 (przekroczenie o 33 dni); II K 722/07 (przekroczenie o 27 dni); II K 558/07 (przekroczenie o 125 dni); II W 465/07 (przekroczenie o 82 dni); II K 663/07 (przekroczenie o 57 dni); II K 729/07 (przekroczenie o 60 dni), II K 833/07 (przekroczenie o 77 dni); II K 742/07 (przekroczenie o 74 dni); II W 13/08 (przekroczenie o 45 dni); II W 75/08 (przekroczenie o 94 dni); II K 307/08 (przekroczenie o 82 dni); II K 167/08 (przekroczenie o 149 dni); II K 567/07 (przekroczenie o 146 dni); II K 411/08p (przekroczenie o 74 dni); II W 74/08 (przekroczenie o 52 dni); II K 418/07 (przekroczenie o 331 dni); II K 790/07 (przekroczenie o 269 dni); II K 3/08

(przekroczenie o 273 dni); II K 910/08 (przekroczenie o 212 dni); II K 880/08 (przekroczenie o 239 dni); II K 718/08 (przekroczenie o 133 dni); II K 468/08 (przekroczenie o 147 dni); II K 406/08 (przekroczenie o 258 dni); II K 730/08 (przekroczenie o 127 dni); II Ks 7/08 (przekroczenie o 231 dni); II K 707/07 (przekroczenie o 220 dni); II K 863/07 (przekroczenie o 370 dni); II K 390/07 (przekroczenie o 297 dni); II K 248/08 (przekroczenie o 372 dni); II W 462/07 (przekroczenie o 295 dni); II W 131/08 (przekroczenie o 230 dni); II K 837/07 (przekroczenie o 397 dni); II K 354/08 (przekroczenie o 309 dni); II K 456/08 (przekroczenie o 225 dni); II K 584/08 (przekroczenie o 209 dni); II K 496/08 (przekroczenie o 207 dni); II K 600/08 (przekroczenie o 245 dni); II K 387/06 (przekroczenie o 345 dni), II K 710/08 (przekroczenie o 213 dni); II K714/08 (przekroczenie o 227 dni); II K 782/08 (przekroczenie o 205 dni); II K 757/07 (przekroczenie o 73 dni); II K 378/08 (przekroczenie o 144 dni); II K 346/08 (przekroczenie o 168 dni); II K 89/08 (przekroczenie o 87 dni); II K 928/08 (przekroczenie o 150 dni); II W 33/09 (przekroczenie o 72 dni); II K 410/08 (przekroczenie o 169 dni); II K 350/09 (przekroczenie o 245 dni); II K 225/09 (przekroczenie o 129 dni); II K 925/06 (przekroczenie o 108 dni); II K 295/09 (przekroczenie o 106 dni); II K 48/09 (przekroczenie o 91 dni); II K 767/08 (przekroczenie o 87 dni); II K 528/09 (przekroczenie o 181 dni); II K 521/09 (przekroczenie o 133 dni); II K 754/08 (przekroczenie o 87 dni); II K 552/09 (przekroczenie o 67 dni); II K 315/09 (przekroczenie o 56 dni); II K 267/09 (przekroczenie o 54 dni); II K 229/09 (przekroczenie o 56 dni); II K 4/10 (przekroczenie o 53 dni); II K 168/10 (przekroczenie o 325 dni); II Kp 17/10 (postanowienie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia prokuratora zapadło w dniu 24 lutego 2010 r., a do dnia 6 maja 2010 r. uzasadnienie nie zostało sporządzone); II Kp 20/10 (postanowienie wymagające uzasadnienia zapadło w dniu 25 lutego 2010 r., a uzasadnienie do dnia 6 maja 2010 r. nie zostało sporządzone); II Kp 112/09 (przekroczenie o 321 dni).

Sędziowie wydziału, w którym obwiniona pracowała, sporządzają rocznie od trzydziestu do czterdziestu uzasadnień. W 2007 r. wnioski o sporządzenie uzasadnienia wpłynęły w 4 sprawach z referatu obwinionej, w 2008 r. – w 32 sprawach, w 2009 r. – w 41 sprawach, a w 2010 r. – w 42 sprawach. W latach 2008 – 2010 ilość spraw z repertorium K załatwionych przez obwinioną była porównywalna z ilością spraw załatwionych przez innych sędziów w wydziale, natomiast ilość wszystkich spraw załatwionych przez nią była mniejsza.

Obwiniona sędzia przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że został on spowodowany jej sytuacją rodzinną, dużą odległością pomiędzy miejscem zamieszkania a miejscem pracy, koniecznością wielogodzinnych dojazdów w okresie do września 2009 roku oraz zbyt dużą ilością obowiązków

orzeczniczych. Podała także, że sporządziła już uzasadnienia we wszystkich sprawach zakończonych w 2010 roku. Pozostało jej do napisania tylko uzasadnienie w sprawie sześćdziesięciotomowej (II K 332/08). Wyjaśniła również, że mniejszą liczbę załatwień we wszystkich rodzajach spraw ma dlatego, że nie dostaje do referatu spraw o wykroczenia, w których można wydać wyrok nakazowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego czyn obwinionej opisany w ustaleniach faktycznych stanowił oczywiste i rażące naruszenie przepisu art. 423 § 1 k.p.k. – nakazującego sporządzenie uzasadnienia wyroku w terminie 14 dni od daty złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia, a w przypadku sporządzenia uzasadnienia z urzędu od daty ogłoszenia wyroku – oraz przepisu art. 98 § 2 k.p.k. – dopuszczającego, gdy sprawa jest zawiła lub z innych ważnych przyczyn, odroczenie terminu sporządzenia uzasadnienia postanowienia na czas do 7 dni – i tym samym był przewinieniem służbowym w rozumieniu art. 107 § 1 u.s.p. Uzasadniając taką kwalifikację czynu obwinionej, Sąd wskazał na skalę, w jakiej obwiniona sędzia dopuszczała się przekroczenia terminu do sporządzenia uzasadnienia: przekroczenie dotyczyło dużej liczby spraw i w wielu z nich było bardzo długie. Podkreślił także, że uporczywe niedochowywanie terminu do sporządzenia uzasadnienia narusza prawo stron do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie i uchybia powadze wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego nie budziło również wątpliwości zawinienie obwinionej. Występujących opóźnień nie można usprawiedliwić nadmiernym obciążeniem obwinionej obowiązkami, jej obowiązki były bowiem porównywalne z obowiązkami innych sędziów zarówno pod względem ilości, jak i skali trudności. Podobnie powoływane przez obwinioną problemy rodzinne nie mogą tłumaczyć rażących i długotrwałych uchybień w pracy. Istota kary przeniesienia na inne miejsce służbowe wykluczała usprawiedliwianie się przez obwinioną również warunkami, w jakich przyszło jej pracować od października 2007 roku. Rzeczą sędziego ukaranego taką karą jest odpowiednie zorganizowanie sobie życia poza miejscem swego stałego zamieszkania. Za czynnik usprawiedliwiający obwinioną nie został też uznany brak dostępu do budynku sądowego po godzinach urzędowania, bowiem również wtedy, gdy obwiniona miała dostęp do budynku sądowego po godzinach pracy, dochodziło do zaległości w jej referacie, poza tym wszyscy sędziowie pracowali w jednakowych warunkach.

W odniesieniu do trzech spraw (II K 704/07, II K 711/07 i II K 722/07) należało jednak postępowanie w zakresie wymierzenia kary umorzyć, ponieważ od chwili sporządzenia w tych sprawach uzasadnienia do chwili wyrokowania minęło już ponad trzy lata (art. 108 § 2 u.s.p.).

Wymierzając obwinionej za zarzucany czyn w zakresie obejmującym pozostałe sprawy najwyższą karę dyscyplinarną: złożenia z urzędu sędziego (art. 109 § 1 pkt 5

u.s.p.), Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny miał na względzie: jawne i uporczywe lekceważenie przez nią swych obowiązków, skalę naruszeń, brak jakiegokolwiek refleksji nad swoim nagannym postępowaniem, składanie obietnic bez pokrycia, bezskuteczność wszystkich dotąd stosowanych wobec niej kar dyscyplinarnych oraz środków dyscyplinujących i nadzorczych. Wszystko to wyklucza pozytywną prognozę co do należytego wypełniania przez obwinioną w przyszłości obowiązków sędziowskich i jest jednoznaczne z jej nieprzydatnością do wykonywania zawodu sędziego. Za wymierzeniem obwinionej kary dyscyplinarnej złożenia z urzędu za uporczywe naruszanie obowiązków sędziowskich przemawiał, zdaniem orzekającego Sądu, również wzgląd na prewencję ogólną.

Odwołanie od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2011 r. wniosła zarówno obrońca obwinionej – która złożyła ponadto pismo procesowe z dnia 10 sierpnia 2011 r. precyzujące odwołanie – jak i obwiniona sędzia. W obu odwołaniach powyższy wyrok został zaskarżony na korzyść obwinionej w części dotyczącej orzeczenia o stopniu winy i karze.

Obrońca obwinionej zarzuciła na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 128 u.s.p. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania: art. 4, 7 i 410 k.p.k., przez pominięcie tego, że:

- obwiniona sporządzała uzasadnienia na komputerze, w związku z czym mogły one być od razu, bez potrzeby przepisywania, doręczane stronom,

- w niektórych sprawach po doręczeniu uzasadnienia nie został wniesiony środek odwoławczy,

- w niektórych sprawach wniesiony środek odwoławczy został cofnięty,

- obwiniona podczas biegu terminów do sporządzenia uzasadnień korzystała ze zwolnień lekarskich i urlopów wypoczynkowych oraz przebywała na szkoleniach sędziów,

- obwiniona w okresie objętym wnioskiem prowadziła postępowanie w najbardziej obszernej sprawie, jaka toczyła się w Sądzie Rejonowym w C. (II K 332/08),

- obwiniona zaproponowała zmianę systemu pracy: wyznaczanie wokand w pierwszych trzech tygodniach miesiąca, a pisanie uzasadnień w czwartym tygodniu miesiąca,

- obwiniona wyjaśniła, dlaczego ilość wszystkich spraw załatwianych przez nią była mniejsza od ilości spraw załatwianych przez innych sędziów.

Oprócz tego, obrońca obwinionej zarzuciła na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. i art. 128 u.s.p. błąd w ustaleniach faktycznych, dotyczący okoliczności rzutujących na stopień naganności zachowania obwinionej a w konsekwencji – wymiar kary, przez bezpodstawne przyjęcie, że:

- obwiniona nie rozpoznawała spraw bardziej skomplikowanych niż inni sędziowie, taką bowiem bardziej skomplikowaną sprawą była sprawa II K 332/08,

- obwiniona dopuszczała także do przewlekłości innego rodzaju niż niesporządzanie uzasadnień w terminie, co sugeruje zwrot, w którym mowa o dopuszczaniu przez obwinioną do przewlekłości postępowania, „zwłaszcza przez nieterminowe sporządzanie uzasadnień”,

- obwiniona dopuszczała się uchybień w zakresie terminowego sporządzania uzasadnień od czasów asesury oraz „uchybiała od wielu lat swoim obowiązkom”,

- przeciwko obwinionej niemal permanentnie przez okres prawie dziesięciu lat toczyły się postępowania dyscyplinarne,

- niemożność pracy w budynku sądowym po godzinach urzędowania nie miała wpływu na wykonywanie przez obwinioną swych obowiązków,

- warunki pracy obwinionej były takie same jak innych sędziów,

- śmierć ojca nie mogła przez długi czas usprawiedliwiać uchybień obwinionej,

- w sprawie II K 729/07 termin do sporządzenia uzasadnienia został przekroczony o 60 dni, a w sprawie II K 307/08 o 82 dni, podczas gdy w rzeczywistości w pierwszej z tych spraw termin ten został przekroczony o 42 dni, a w drugiej o 71 dni.

Ponadto obrońca obwinionej, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 128 u.s.p., zarzuciła rażąco niewspółmierność – surowość – kary orzeczonej wobec obwinionej wskutek pominięcia wielu okoliczności łagodzących: przyznania się do winy, wyrażenia skruchy, sporządzenia wszystkich zaległych uzasadnień, napisania uzasadnień z 2011 roku w terminie 14 dni, wyznaczania wielu wokand od czasu zamieszkania w C., akceptowania przez strony argumentacji zawartej w uzasadnieniach sporządzonych przez obwinioną wyrażającego się rezygnacją z wnoszenia środków odwoławczych bądź ich cofaniem, niezależnej od obwinionej niemożności pracy po godzinach urzędowania sądu, dobrego poziomu załatwień i jakości orzecznictwa, skomplikowanego dojazdu do C., niedogodności związanych z noclegami w mieszkaniu córki w D., trudnej sytuacji rodzinnej i finansowej.

W uzasadnieniu odwołania obrońca sprecyzowała, ile dni w związku ze zwolnieniami lekarskimi, urlopami i szkoleniami należy odliczyć od ustalonych przez Sąd okresów opóźnień w sporządzeniu uzasadnień przez obwinioną. W sprawie II K 558/07 ustalony okres przekroczenia należy zmniejszyć o 32 dni, w sprawie II W 465/07 – o 20 dni; w sprawie II K 663/07 – o 7 dni; w sprawie II K 729/07 termin do sporządzenia uzasadnienia przekroczono nie o 60 dni, jak podano w uzasadnieniu wyroku, lecz o 42 dni i od tego okresu należy jeszcze odliczyć 7 dni; w sprawie II K 833/07 ustalony okres przekroczenia należy zmniejszyć o 8 dni; w sprawie II K 742/07 – o 12 dni; w sprawie II W 13/08 – o 7 dni; w sprawie II W 75/08 – o 27 dni; w sprawie II K 307/08 termin do sporządzenia uzasadnienia przekroczono nie o 82 dni,

jak podano w uzasadnieniu wyroku, lecz o 71 dni i od tego okresu należy jeszcze odliczyć 22 dni; w sprawie II K 167/08 ustalony okres przekroczenia należy zmniejszyć o 51 dni; w sprawie II K 567/07 – o 51 dni; w sprawie II K 411/08p termin do sporządzenia uzasadnienia przekroczone nie o 74 dni, jak podano w uzasadnieniu wyroku, lecz o 69 dni i od tego okresu należy jeszcze odliczyć 22 dni; w sprawie II W 74/08 ustalony okres przekroczenia należy zmniejszyć o 22 dni; w sprawie II K 418/07 – o 59 dni; w sprawie II K 790/07 – o 39 dni; w sprawie II K 3/08 – o 39 dni; w sprawie II K 910/08 – o 32 dni; w sprawie II K 880/08 – o 37 dni; w sprawie II K 718/08 – o 18 dni; w sprawie II K 468/08 – o 24 dni; w sprawie II K 406/08 – o 38 dni; w sprawie II K 730/08 – o 13 dni; w sprawie II Ks 7/08 – o 38 dni; w sprawie II K 707/07 – o 69 dni; w sprawie II K 863/07 – o 87 dni; w sprawie II K 390/07 – o 62 dni; w sprawie II K 248/08 – o 84 dni; w sprawie II W 462/07 – o 65 dni; w sprawie II W 131/08 – o 38 dni; w sprawie II K 837/07 – o 71 dni; w sprawie II K 354/08 – o 56 dni; w sprawie II K 456/08 – o 38 dni; w sprawie II K 584/08 – o 37 dni; w sprawie II K 496/08 – o 38 dni; w sprawie II K 600/08 – o 44 dni; w sprawie II K 387/06 – o 58 dni; w sprawie II K 710/08 – o 37 dni; w sprawie II K 714/08 – o 41 dni; w sprawie II K 782/08 – o 35 dni; w sprawie II K 757/07 – o 16 dni; w sprawie II K 378/08 – o 21 dni; w sprawie II K 346/08 – o 34 dni; w sprawie II K 89/08 – o 16 dni; w sprawie II K 928/08 – o 34 dni; w sprawie II W 33/09 – o 20 dni; w sprawie II K 410/08 – o 35 dni; w sprawie II K 350/09 – o 32 dni; w sprawie II K 225/09 – o 27 dni; w sprawie II K 925/06 – o 27 dni; w sprawie II K 295/09 – o 26 dni; w sprawie II K 48/09 – o 20 dni; w sprawie II K 767/08 – o 20 dni; w sprawie II K 528/09 – o 19 dni; w sprawie II K 521/09 – o 8 dni; w sprawie II K 754/08 – o 6 dni; w sprawie II K 552/09 – o 5 dni; w sprawie II K 315/09 – o 5 dni; w sprawie II K 267/09 - o 5 dni; w sprawie II K 229/09 - o 6 dni; w sprawie II K 4/10 - o 6 dni; w sprawie II K 168/10 – o 43 dni; w sprawie II Kp 17/10 – o 5 dni; w sprawie II Kp 20/10 – o 5 dni; w sprawie II Kp 112/09 – o 40 dni.

Dodatkowo obrońca obwinionej w piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2011 r. podniosła zarzut przedawnienia w zakresie obejmującym 10 spraw: II K 704/07, II K 711/07, II K 722/07, II K 558/07, II W 465/07, II K 663/07, II K 729/07, II K 833/07, II K 742/07, II W 13/08, a ponadto zwróciła uwagę na sprzeczność między rozstrzygnięciem zawartym w wyroku a jego uzasadnieniem, przejawiającą się w tym, że wskazując datę zwrotu przez obwinioną akt z uzasadnieniem w 10 sprawach (II K 350/09, II K 528/09, II K 521/09, II K 754/09, II K 267/09, II K 229/09, II K 4/10, II Kp 17/10, II Kp20/10, II Kp 112/09), Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w pisemnych motywach doliczył odpowiednio od 4 do 10 dni miesiąca maja 2010 r., mimo iż w sentencji wyroku przyjął jako końcową datę czynu miesiąc kwiecień 2010 r.

Nawiązując do podniesionych zarzutów obrońca obwinionej wniosła o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2011 r. i wymierzenie obwinionej na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 u.s.p. kary dyscyplinarnej nagany, z jednoczesnym uchyleniem zawieszenia w czynnościach sędziego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu.

Obwiniona zarzuciła:

– na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 128 u.s.p. obrazę przepisów postępowania: art. 2 § 1 pkt 1, art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k., przez jednostronną ocenę dowodów i niedostateczne wyjaśnienie okoliczności sprawy, uwzględnienie jedynie okoliczności niekorzystnych dla obwinionej i pominięcie tych, które w znacznym stopniu usprawiedliwiają uchybienia służbowe,

– na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. i art. 128 u.s.p. błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że stwierdzone uchybienia służbowe nacechowane były najwyższym stopniem winy i społecznej szkodliwości,

– na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 128 u.s.p. rażąco niewspółmierność kary wskutek orzeczenia najsurowszej kary dyscyplinarnej w następstwie bezzasadnego ustalenia w związku z zarzucanymi uchybieniami najwyższego stopnia winy i najwyższej społecznej szkodliwości.

W uzasadnieniu odwołania obwiniona dokonała obliczeń dotyczących opóźnień w sporządzaniu uzasadnień z uwzględnieniem okresów, w których korzystała z urlopów wypoczynkowych, zwolnień lekarskich lub brała udział w szkoleniu sędziów; obliczenia te są zbieżne z obliczeniami obrońcy obwinionej. Zdaniem obwinionej w 28 sprawach (w których opóźnienie, według niej, wynosiło od 11 do 100 dni) nie doszło do rażącej przewlekłości, a mimo to sprawy te nie zostały wyeliminowane z opisu czynu. Obwiniona podkreśliła też, że w żadnej sprawie objętej wnioskiem nie doszło do przedawnienia orzekania. Zwróciła też uwagę na fakty odstępowania przez strony od wnoszenia apelacji oraz cofania apelacji, świadczące o jakości sporządzanych przez nią uzasadnień. Ponadto omówiła prowadzenie bardzo obszernej i pracochłonnej sprawy, II K 332/08, i wpływ, jaki miało to na jej obciążenie obowiązkami orzeczniczymi. Powołała się przy tym na nierównomierność przydziału spraw do poszczególnych referatów sędziów i na utrudnienia związane z pracą w budynku Sądu.

Konkludując, obwiniona wniosła o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lutego 2011 r. i wymierzenie jej na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 u.s.p. kary dyscyplinarnej nagany, z jednoczesnym uchyleniem zawieszenia w czynnościach sędziego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 107 § 1 u.s.p., przewinieniem służbowym uzasadniającym odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego jest m.in. dopuszczenie się przez sędziego oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa. Przewinienie takie może być popełnione tylko w ramach postępowania sądowego. Może je stanowić w zasadzie jedynie naruszenie takich przepisów postępowania, które mają na celu zapewnienie sprawnego przebiegu postępowania, włączenie bowiem w zakres hipotezy art. 107 § 1 u.s.p. naruszenia także innych przepisów, zwłaszcza materialnoprawnych, byłoby co do zasady nie do pogodzenia z niezawisłością sędziowską.

Sporządzenie uzasadnienia orzeczenia z przekroczeniem terminu określonego w ustawie stanowi więc przewinienie służbowe polegające na obrazie przepisów prawa tylko wtedy, gdy przekroczenie terminu było oczywiste i rażące (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2003 r., SNO 71/03).

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w zaskarżonym wyroku trafnie uznał, że obwiniona sędzia w zakresie objętym wnioskiem o ukaranie dopuściła się oczywistego naruszenia art. 423 § 1 i art. 98 § 2 k.p.k. W świetle dokonanych ustaleń, nie budzi wątpliwości, kiedy obwiniona powinna była sporządzić uzasadnienia w sprawach objętych wnioskiem, jak i to że uzasadnień tych nie sporządziła w wymaganym terminie, lecz dopiero znacznie później. Podejmowana w odwołaniach próba wykazania, że do biegu terminu instrukcyjnego przewidzianego w art. 423 § 1 k.p.k. nie mogą być wliczane okresy, w których sędzia chorował lub przebywał na urlopie albo brał udział w szkoleniach, jest chybiona. Do biegu terminu instrukcyjnego przewidzianego w art. 423 § 1 k.p.k. mają zastosowanie przepisy art. 123 k.p.k. W ich świetle, terminy w postępowaniu karnym, podobnie jak w postępowaniu cywilnym (zob. art. 110 i nast. k.c. w związku z art. 165 § 1 k.p.c.), mają charakter terminów ciągłych, tj. takich, w przypadku których wyłączone jest pomijanie pewnych okresów w toku ich biegu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2005 r., V CZ 63/05). Terminy te mogą zatem być obliczane tylko w sposób określony w art. 123 k.p.k., który jest zbieżny z rozwiązaniami przyjętymi w art. 110 i nast. k.c. w związku z art. 165 § 1 k.p.c. Tym samym nie było podstaw do skrócenia ustalonych przez Sąd Dyscyplinarny okresów przekroczenia terminów do sporządzenia uzasadnienia o wskazane w odwołaniach okresy chorób, urlopów i szkoleń obwinionej. Jeżeli chodzi o ustalenia dotyczące okresów przekroczenia przez obwinioną terminu do sporządzenia uzasadnienia, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny dopuścił się jednak błędu polegającego na przyjęciu dłuższego okresu przekroczenia w trzech sprawach: w sprawie II K 729/07 ustalił je na 60 dni zamiast na 42 dni, w sprawie II K 307/08 – na 82 dni zamiast na 71 dni, w sprawie II K 411/08p – na 74 dni zamiast na 69 dni. Ponadto w dziesięciu sprawach, mimo iż zarzutem był objęty czyn popełniony w

okresie od grudnia 2007 roku do kwietnia 2010 roku, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uwzględnił także kilka dni opóźnienia trwającego jeszcze w maju 2010 roku. W sprawie II K 350/09, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 245 dni – 5 dni; w sprawie II K 528/09, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 181 dni – 10 dni; w sprawie II K 521/09, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 133 dni – 10 dni; w sprawie II K 754/08, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 87 dni – 10 dni; w sprawie II K 267/09, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 54 dni – 4 dni; w sprawie II K 229/09, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 56 dni – 10 dni; w sprawie II K 4/10, w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 53 dni – 10 dni; w sprawie II Kp 17/10, w której postanowienie zostało wydane w dniu 24 lutego 2010 r. – 6 dni; w sprawie II Kp 20/10, w której postanowienie zostało wydane w dniu 25 lutego 2010 r. – 6 dni; w sprawie II Kp 112/09 – w której przekroczenie terminu zostało ustalone na 321 dni – 6 dni. Jednakże wszystkie te uchybienia nie mogą w żadnym zakresie uzasadniać zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia, ponieważ nie mogły one mieć wpływu na treść tego orzeczenia, albowiem mimo ich popełnienia, rzeczywiste okresy przekroczenia przez obwinioną terminu do sporządzenia uzasadnienia w czasie objętym zarzutem nie budzą najmniejszej wątpliwości. Tym samym nie mógł też odnieść zamierzonego skutku zarzut sprzeczności między rozstrzygnięciem zawartym w wyroku a jego uzasadnieniem.

Trafnie również w zaskarżonym wyroku naruszenie przez obwinioną art. 423 §1 i art. 98 §2 k.p.k. zostało uznane za rażące. O tym, czy obraza przez sędziego przepisów prawa w toku postępowania jest rażąca, decydują jej negatywne skutki, godzące w interesy uczestników postępowania lub innych podmiotów albo wymiaru sprawiedliwości – oceniane zawsze na tle konkretnych okoliczności. W przypadkach sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z przekroczeniem terminu wspomniane negatywne skutki, a tym samym i uznanie naruszenia właściwych przepisów za rażące, uzależnia się przede wszystkim od znacznego przekroczenia terminu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2003 r., SNO 71/03). Znaczne przekroczenie przez obwinioną terminu do sporządzenia uzasadnienia w sprawach objętych skierowanym przeciwko niej wnioskiem nie budzi wątpliwości – tak jak przyjął Sąd Apelacyjny – co do żadnej z tych spraw. Wystarczy przypomnieć, że w 5 sprawach przekroczenie mieściło się w granicach 27 – 50 dni, w 21 sprawach – w granicach 51 – 100 dni, w 12 sprawach w granicach 101 – 150 dni, w 3 sprawach w granicach 151 – 200 dni, w 18 sprawach w granicach 201 – 300 dni, w 3 sprawach powyżej 300 dni. Należy podzielić też stanowisko Sądu Apelacyjnego co do poważnych negatywnych skutków opóźnień obwinionej w sferze funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości – dla jego powagi i zdolności zagwarantowania stronom prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Taką ocenę tych skutków uzasadnia w szczególności skala uchybień

obwinionej zarówno co do liczby spraw, jak i czasu trwania. Dlatego brak podstaw do wyłączenia którejkolwiek ze spraw objętych wnioskiem o ukaranie z opisu czynu przypisanego obwinionej ze względu na powoływane w ramach obrony niewystąpienie rażącego naruszenia art. 423 § 1 lub art. 98 § 2 k.p.k. Żaden z argumentów przytaczanych w odwołaniach przeciwko przyjętej w zaskarżonym wyroku ocenie uchybień obwinionej jako rażących naruszeń prawa nie jest zasadny. Sporządzanie przez sędziego uzasadnień na komputerze może mieć w konkretnych okolicznościach znaczenie przy ocenie rażącego charakteru przekroczenia terminu do sporządzenia uzasadnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2005 r., SNO 55/04), np. może uchylać taką ocenę przekroczenia terminu do sporządzenia uzasadnienia, jeżeli uzasadnienia dzięki temu sposobowi ich sporządzania trafiają do stron, mimo naruszenia art. 423 §1 k.p.k., w takim samym czasie, jak uzasadnienia sporządzane pismem ręcznym z zachowaniem terminu. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ma jednak, ze względu na czas opóźnień, podstaw do łączenia takich konsekwencji ze sporządzaniem uzasadnień przez obwinioną na komputerze. Tak samo niewniesienie przez strony w niektórych sprawach objętych wnioskiem o ukaranie środka odwoławczego lub jego cofnięcie nie dawało podstaw do zanegowania szkodliwych skutków przekroczenia terminu do sporządzenia uzasadnienia, ponieważ strony powinny móc podjąć decyzję co do zaskarżenia orzeczenia, dysponując uzasadnieniem sporządzonym we właściwym czasie.

Na aprobatę zasługuje również stanowisko Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego co do winy obwinionej. Przede wszystkim, jak wynika już z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2010 r., SNO 43/10, wydanego w toku postępowania w niniejszej sprawie, opóźnień obwinionej w sporządzaniu uzasadnień nie mogą ze względu na istotę kary przeniesienia na inne miejsce służbowe usprawiedliwiać warunki pracy, będące następstwem wymierzenia jej tej kary. Negowanie w odwołaniach ustaleń i ocen Sądu, że obowiązki obwinionej nie były nadmierne i dawały się porównać zarówno pod względem ilości, jak i skali trudności z obowiązkami innych sędziów, nie ma uzasadnionych podstaw. Prowadzenie przez obwinioną, eksponowanej w ramach obrony, sprawy II K 332/08 nie usprawiedliwia podważenia tej oceny. W każdym razie nie można zrozumieć, dlaczego prowadzenie tej sprawy miało utrudniać obwinionej terminowe sporządzenie uzasadnień nawet w prowadzonych w tym samym czasie sprawach drobnych. Problemy rodzinne, zwłaszcza związane ze śmiercią osoby najbliższej, mogą oczywiście stanowić usprawiedliwienie przejściowego zakłócenia terminowego sporządzania uzasadnień, nie można jednak akceptować tłumaczenia tymi problemami długotrwałych uchybień w pracy. Podobnie – mimo, iż sędziowie powinni niewątpliwie mieć ze względu na specyfikę swojej pracy dostęp do budynku sądowego także po godzinach urzędowania i brak tego dostępu może co do zasady usprawiedliwiać opóźnienia w wypełnianiu

przez nich swych obowiązków – w okolicznościach niniejszej sprawy nie można opóźnień obwinionej w pisaniu uzasadnień wiązać przyczynowo z utrudnieniami w dostępie do budynku sądowego po godzinach urzędowania. Przyjęciu takiego powiązania sprzeciwia się skala opóźnień obwinionej jak i – jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny – występowanie opóźnień także wtedy, gdy obwiniona miała dostęp do budynku sądowego po godzinach pracy. Analogicznie, choć choroba sędziego, przebywanie na urlopie lub odbywanie szkolenia usprawiedliwia oczywiście co do zasady przekroczenie terminu do sporządzenia uzasadnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2011 r., SNO 53/10), to ustalone okresy opóźnień obwinionej w sporządzaniu uzasadnień tak dalece wykraczają poza czas, w jakim miała ona korzystać ze zwolnień lekarskich i przebywać na urloпах i szkoleniach, że opóźnień tych nie da się usprawiedliwić wskazywanymi przez nią zwolnieniami, urlopami i szkoleniami.

Należało natomiast częściowo uwzględnić podniesiony przez obrońcę obwinionej w piśmie z dnia 10 sierpnia 2011 r. zarzut przedawnienia, zmierzający do umorzenia postępowania co do wymierzenia kary dyscyplinarnej w zakresie odnoszącym się do dziesięciu określonych spraw. Według art. 108 § 2 zdanie drugie u.s.p., jeżeli przed upływem trzech lat od chwili czynu sprawa nie została prawomocnie zakończona, sąd dyscyplinarny orzeka o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, umarzając postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej. W odniesieniu do wszystkich spraw objętych zarzutem ziściła się przewidziana w art. 108 § 2 zdanie drugie u.s.p. przesłanka umorzenia postępowania w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej: przed prawomocnym zakończeniem postępowania przeciwko obwinionej upłynął trzyletni termin przewidziany w tym przepisie. Jednakże Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w zaskarżonym wyroku w zakresie dotyczącym uchybienia terminom do sporządzenia uzasadnienia w trzech, objętych zarzutem sprawach: II K 704/07, II K 711/07 i II K 722/07 – w których zaległe uzasadnienia zostały sporządzone w styczniu 2008 roku – umorzył już na podstawie art. 108 § 2 u.s.p. postępowanie co do wymierzenia kary. Nie było więc potrzeby ponownie umarzać w tym zakresie postępowania co do wymierzenia kary. Potrzeba umorzenia postępowania co do wymierzenia kary wystąpiła tylko w zakresie dotyczącym uchybienia terminom do sporządzenia uzasadnienia w siedmiu pozostałych, objętych zarzutem sprawach: II K 558/07, II W 465/07, II K 663/07, II K 729/07, II K 833/07, II K 742/07, II W 13/08, w których zaległe uzasadnienia zostały sporządzone w czerwcu i lipcu 2008 roku.

Samą jednak karę złożenia z urzędu sędziego, wymierzoną obwinionej w zaskarżonym wyroku, należało za uchybienia terminom do sporządzenia uzasadnienia w pozostałych 57 sprawach objętych wnioskiem o ukaranie zachować. Kara ta jest niewątpliwie najsurowszą spośród kar dyscyplinarnych przewidzianych w art. 109 § 1

u.s.p., ale jej wymierzenie obwinionej przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny było w pełni uzasadnione.

Zarzuty podnoszone w odwołaniach przeciwko prawidłowości ustaleń stanowiących podstawę wymiaru kary orzeczonej wobec obwinionej są chybione. Zamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zdania sugerującego, że obwiniona sędzia podczas pracy w C. nie tylko przekraczała terminy do sporządzenia uzasadnienia, ale dopuszczała także do przewlekłości innego rodzaju, było uzasadnione – jak wynika z pisma z dnia 11 stycznia 2011 r., sporządzonego w trybie art. 37 §4 u.s.p. – niewyznaczeniem terminów posiedzeń o wydanie wyroków łącznych w czterech sprawach; w pierwszej z nich wniosek wpłynął już w marcu 2010 roku. W aktach osobowych obwinionej znajduje potwierdzenie również ta uwzględniona przy wymiarze kary przez Sąd okoliczność, że obwiniona już od czasów asesury dopuszczała się uchybień w zakresie terminowego sporządzania uzasadnień. Tak samo oparcie w materiale sprawy ma fakt zwrócenia uwagi obwinionej w trybie właściwych przepisów na uchybienia w zakresie terminowości sporządzania uzasadnień przed wszczęciem pierwszej sprawy dyscyplinarnej. Ze względu na trzy toczące się wcześniej przeciwko obwinionej postępowania dyscyplinarne, z których pierwsze zostało wszczęte w 2002 roku, uzasadnione było też posłużenie się przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny obrazowym określeniem, że przeciwko obwinionej niemal permanentnie przez okres prawie dziesięciu lat toczyły się postępowania dyscyplinarne.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wymierzając obwinionej, na podstawie dokonanych w sprawie ustaleń, karę złożenia z urzędu sędziego trafnie podkreślił skalę popełnionych przez obwinioną uchybień (z 57 spraw nieobjętych przedawnieniem orzekania o karze aż w 40 termin został przekroczony o ponad 100 dni, a w 26 o ponad 200 dni) oraz uporczywość obwinionej w ich popełnianiu i bardzo duży stopień winy obwinionej, jak też negatywną prognozę co do należytego wypełniania przez obwinioną w przyszłości obowiązków sędziowskich i wynikającą z tej prognozy nieprzydatność obwinionej do wykonywania zawodu sędziego. Prognoza ta ma uzasadnienie w bezskuteczności trzech wcześniej wymierzonych obwinionej lżejszych kar dyscyplinarnych oraz wszelkich innych, stosowanych wobec niej dotąd, środków dyscyplinujących i nadzorczych.

W tych okolicznościach przywoływane w ramach obrony jako sprzeciwiające się wymierzeniu kary złożenia z urzędu okoliczności łagodzące: przyznanie się obwinionej do winy i wyrażenie przez nią skruchy, nie mogą odnieść zamierzonego skutku. Nie ma bowiem uzasadnionych podstaw do oczekiwania, że wyrażona przez sędziego Sądu Rejonowego w poczuciu winy skrucha przyniesie w przyszłości zmianę jej postępowania w zakresie wypełniania obowiązków służbowych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zaskarżony wyrok zmienił w punkcie I w ten sposób, że umorzeniem postępowania w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej objął także uchybienia terminom do sporządzenia uzasadnień w sprawach: II K 558/07, II W 465/07, II K 663/07, II K 729/07, II K 833/07, II K 742/07, II W 13/08, a w pozostałej części utrzymał w mocy (art. 437 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p.).